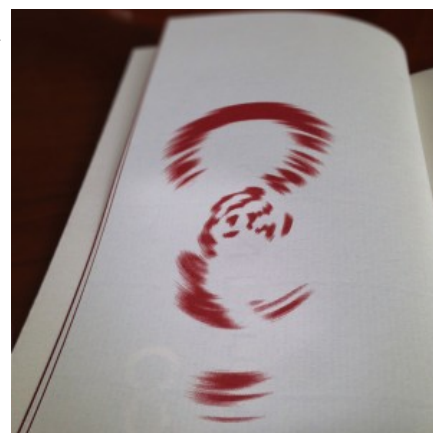

Com havia previst al colofó del llibre, la impremta m'ha lliurat avui dia 3 de març, aniversari del traspàs del poeta **Ausiàs March**, una caixa amb els cent exemplars de «**Preguntes**». Dimarts i tres, que per a mi és una xifra plena de significat i significant, reveladora, nominal. El 3, forma i fons, que tipogràficament és la meitat del 8. Gràficament, aquest 8 és idèntic al símbol de l'infinit, que es dreça i dibuixa, filagarsat, incomplet, un interrogant, l'ideograma de la coberta del llibre. Com ja va passar amb «**Els estius**», potser aquesta és per mi la fase més bonica, aquest goig d'agafar d'un en un cada exemplar amb les meues mans, com si d'un fill es tractara, i numerar-lo, signar-lo i fer-ne amb molta cura les dedicatòries a tots els que me l'heu demanat. Dedicatòries que en molts casos tornen a ser preguntes, segons el destinatari o la destinatària, qui sap si amb resposta. «Preguntes» és un substantiu en plural, però també la forma verbal del present d'indicatiu de la segona persona del singular: *tu preguntes*. Que, per cert, si preguntes, encara estàs a temps d'**aconseguir-ne un exemplar numerat**.

Infinit interrogant, ideograma.

